

fra vore som Færderne; nei, man skal ganske rolig lade Færingerne selv komme til Orde. Man har jo Befrættelsesretten, hvis de skulde gjøre Noget, der forekom os stridende imod en human Lovgivning og imod Grundlovens Aand, men det forekommer mig ikke at vær nogen ret Frihedsfands at ville hævde sig Ret til med saa strenge Tømmer her nede fra Kjøbenhavn at kunne fjøre Færingerne.

Schlepppegrell: Den høitagtede Minister yttrede, at det dog ikke var rimeligt at antage, at Flertallet her i Thinget skulde udtale sig i den Retning, jeg mente, nemlig, at det vilde stemme for det af mig indbragte Forslag. Og hvorfor? Fordi Sagen ikke var drøftet og hel- ler ikke kunde drøftes under denne Sag. Jeg skal dertil tillade mig at bemærke, at der er Noget, der taler høiere og mere indtrængende end alle Ord, og det er Kjendsgjerninger, og disse tale for, at det var onskeligt, at denne Forandring skete, og det saa snart som muligt. Naar Biskop Kierkegaard i sin Tid yttrede, at han mente, at denne Frimenighedslov vilde blive benyttet efter en stor Maalestok, saa er det jo klart, at Grunden til denne hans Formening laa deri, at der rundt om i Landet var stor Trang til denne kirkelige Fri- hed. Denne Mening, at Loven vilde blive benyttet efter en stor Maalestok, have nu Kjendsgjerningerne vist ikke er staaet til, saa at altsaa de Forhindringer, som Biskoppen mente let kunde overvindes, have vist sig at være temmelig uoverstigelige. Vi have jo det ene Exempel, som er foregaaet ganske nylig, nem- lig paa Mors, hvor en Frimenighed havde dannet sig, men manglede baade Kirke og Præst, og der gik omtrent 3 Aar hen, inden den kunde tilveiebringe begge Dele. Det er altsaa efter min Mening ganske klart, at der er en stor Trang til denne Forandring, men man har yttret, at formelle Grunde vilde af- holde Mange fra at stemme for dette For- slag, og navnlig har man sagt, at det da var nødvendigt at forandre Lovens Titel. Jeg skal tillade mig at oplæse Vædringsforslagets 1ste Punktum: „Dersom 20 Familiefædre, Enker eller andre Personer, med Husstand ønske at slutte sig til en anden Præst end

Sognepræsten eller til en Kandidat, der har aflagt de befalede Prøver, da kan Afbenyttel- sen af Kirken til Gudstjeneste under de i § 5 nævnte Betingelser ikke negtes.“ Jeg ser ikke rettere end, at dette handler om, hvad Tit- len udtaler: „Brugen af Kirkerne“, og at det saaledes staaer ganske i Overensstemmelse med Lovens Titel. Naar der i Slutningen staaer, at de skulde have Tilladelse til at slutte sig om en Kandidat, og at Ordination ikke kan negtes Kandidaten, saa er det One paa en Maade en Følge af det Andet, thi det kan jo ikke hjælpe disse 20 Familiefædre, at de maa bruge Kirken, naar de ikke have nogen Præst til at benytte den, og det er i og for sig en Urimelighed at negte en Kandidat Or- dination, naar han har en Menighed. Naar en Præst trænger til en Kandidat, saa rykker han et Anvertisement ind i Aviserne, og saa melder der sig, Gud veed hvormange Kandidater, hvoraf han maaske ikke kjender en eneste; men han behøver blot at sende en Ansøgning til Kultusministeriet, saa bliver den Kandidat, han ønsker, ordineret. Det er der slet Intet i Veien for. Naar der derimod er 20 Fa- miliefædre, som kjende en Kandidat og vide, at de kunne være tjente med ham, og han har opfyldt alle Betingelser, saa skal han ikke have Lov til at blive ordineret. Er det fornuftigt? Jeg tror det ikke. Hvad nu Vædringsfor- slagets endelige Skjæbne angaar, vil jeg blot yttre, at jeg strax i Dag har erklæret, at, naar Loven havde Udfigt til at vinde Ministerens Bifald og komme ud, dersom jeg tog dette Vædringsforslag tilbage, saa vilde jeg tage det tilbage. Men netop det Modsatte er jo Tilfældet; Loven har jo slet ingen Udfigt til at gaa igjennem; Ministeren har jo erklæret, at Vædringsforslaget Nr. 6 maatte tages til- bage, før at Loven skulde kunne blive bifaldet af ham. Der er altsaa en Hindring for, at Loven kan gaa igjennem. Der blev yttret Noget om en Forandring i Landsthinget; men jeg vil dog spørge, om De ere i nogen Tvivl om, hvad Skjæbne dette Lovforslag med alle Vædringerne faar i Landsthinget? Sagen stiller sig derfor saaledes for mig, at der slet ingen Udfigt er til, at Loven i sin Helhed vil blive tiltraadt af Ministeren og foreslagt Hs.